

[Arbejds- og Socialministeren.]

Dernæst vil jeg gerne sige om Aldersgrænsen, at jeg har nu den Tro, at vi staar over for en helt anden Beskæftigelses-situation end den, vi havde i 30'erne, og det kniber det voldsomt med at forstaa. Trods den begyndende Arbejdsmandsstrejke var Stillingen alligevel den i Slutningen af April, at Arbejdsløsheden baade i København og i det øvrige Land kun var Halvdelen af, hvad den var i den tilsvarende Uge i Fjor. Og jeg tror, der bliver Brug for Arbejdskraft.

Det er ofte Skik og Brug at henvise til andre Lande, men det kan man ikke bruge i Dag. Det ærede Medlem skulde stikke en Tur til Sverige, hvis det ellers lader sig gøre at faa, hvad det ærede Medlem skal bruge for at rejse derover, og det ærede Medlem skulde læse den Beretning, den svenske Socialminister Gustav Møller har afgivet, hvori han fastholder 67 Aars Grænsen. Jeg er endda blevet opfordret til at efterligne Svenskerne med Hensyn til 67 Aars Grænsen. Vi kan tale om mange Ting, ogsaa om Aldersgrænsen. Naar jeg har valgt 65 Aars Aldersgrænsen, er det netop, fordi der er historisk Tradition derfor, og den har de i England, hvor der ogsaa sidder en Arbejderregering. I Norge, hvor der ogsaa sidder Socialdemokrater, er man oppe paa 70 Aar, i Finland, hvor mit Parti heller ikke danner Regering, er man oppe paa 65 Aar. Alle disse Forhold viser, at man ude i den store Verden ikke staar saa fast paa Aldersgrænsen, som man fra socialistisk og kommunistisk Side ønsker at gøre det nu. Dertil kommer, at naar vi bevæger os et Stykke fremad, vil, som jeg tidligere har gjort opmærksom paa, de ældre Aldersklasser blive den tungeste Del af Befolkningen, og det vil paavirke Nationalindkomsten ganske betydeligt.

At man sætter Aldersgrænsen for alle enlige Kvinder til 60 Aar, mener jeg er rimeligt og naturligt, for hvad enten de paa-gældende arbejder som Husassistenter, Kontorister, paa Fabrikker eller paa anden Vis, er mange af dem udslidte i den Alder.

Gennem mange Aar har vi ført en forstandig Social- og Beskæftigelsespolitik herhjemme, ogsaa med Hensyn til hygiejniske Foranstaltninger, Arbejdsvilkaar og gode Forhold paa vore Værksteder og i vore Fabriksbygninger, vi har haft forkortet Arbejdstid og en fast Ferieordning, og vi har paa den Maade fra alle Partiers Side gjort, hvad vi kunde, for at fremskaffe de bedst mulige Forhold. Det er givet, at dette automatisk bør medføre en Hævning af

Aldersgrænsen, idet man kan sige, at Arbejdsevnen er i Behold meget længere, end den ellers vilde være.

Saa er Spørgsmaalet, om man skulde gaa over til at give Kvinderne samme Rente som Mænd. Det er den Slags Ting, som man kan overveje. Jeg har fulgt den Linie, som vi hidtil har fulgt her i Landet, hvor der har været Forskelligheder, som har medført, at vi har haft forskellige Satser for Mænd og Kvinder. Jeg tror ikke, at Spørgsmaalet overhovedet blev nævnt, da vi i 1933 gennemførte Folkeforsikringsloven i den Skikkelse, den stort set har endnu. Jeg kan ikke undlade at gøre opmærksom paa, at skal man gaa dertil, vil det betyde ikke saa faa Millioner Kroners Merudgift; og saa skal vi huske paa, at det, som var Motiveringen for Indførelsen af de forskellige Regler i 1933, kort og godt var denne, at det gælder om at gøre Vilkaarene lige for Mænd og Kvinder, og der sagde vi Mænd med klædelig Beskedenhed, at vi var lidt mere upraktiske end Kvinderne, og for at ligestille Levevilkaarene vilde man opretholde de Forskelligheder, her var.

Dernæst vil jeg sige, at jeg tror ikke, man skal tænke paa at afskaffe Raadighedsbeløbet. Der er mange Tilfælde, hvor det ikke er saa ligetil helt at borttage Muligheden for at yde en Hjælp efter Skøn. Livet er ikke saa enkelt, og det er ogsaa ganske karakteristisk, at de, der ønsker Raadighedsbeløbet bort, fortrinsvis kommer fra de større købstadmæssige Bebyggelser, medens vi, der kender Vilkaarene i de mindre Kommuner, er fuldt ud klar over, at man kan ikke regulere helt efter en Lineal; der maa ogsaa være lidt til Raadighed, naar særlige Forhold gør sig gældende, saaledes at der er Mulighed for at yde ekstra Hjælp.

Man har forsøgt at gøre et ret stort Nummer ud af Rabatordningens Bortfald. Den er nu ikke helt bortfaldet, der kommer et Forslag til Behandling senere; men jeg vil gerne i denne Forbindelse sige, at jeg har faaet mange Breve fra Alders- og Invalidereventydere, hvori de, længe før mit Forslag var udarbejdet, bad mig skaffe dem af med det, de kaldte Fattigattesterne. De motiverede det — og der kan godt være noget om det — paa følgende Maade, at de sagde: naar vi møder med disse Rabatmærker i Butikkerne, saa bliver vi tit behandlet ringere end Kunder, som ikke har disse Fattigattester med, og de føjede til, at det fortrinsvis er det yngre Butikspersonale, som ser dem lidt over Hovedet. Jeg mener, at naar vi skal give de gamle en Hjælp, kan vi lige saa godt give dem det